

TAMAR REEKS

1. Tamar van die Woud

GERRIE RADLOF

TAMAR VAN DIE WOUD

deur

GERRIE RADLOF

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

TAMAR VAN DIE WOUD

Die voorblad illustrasie vir die Tamar Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry.

Hierdie is 'n werk van fiksie. Name, karakters, plekke en voorvalle is of die produk van die skrywer se verbeelding of word fiktief gebruik. Enige ooreenkoms met werklike persone, lewend of dood, gebeure of plekke is suiwer toevallig. Hierdie verhaal ondersoek sensitiewe politieke temas en mag standpunte of situasies bevat wat sommige lesers uitdagend of kontroversieel mag vind. Die menings wat deur fiktiewe karakters uitgespreek word, weerspieël nie noodwendig die mening van die skrywer nie. Verder is hierdie verhaal bedoel as 'n werk van verbeelding vir vermaak, bespreking of verkenning van idees en moet nie as 'n feitlike kommentaar op spesifieke werklike individue of gebeure geïnterpreteer word nie.

TAMAR VAN DIE WOUD

deur Gerrie Radlof

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Diep in die Kongo, onder die dekmantel van 'n grootwildjag safari, ontvou 'n dodelike sending. Sandra Voronej, beeldskoon en ysere koel, lei 'n span met botsende persoonlikhede waar die eerste reël reeds duidelik is. “Een moet verdwyn.” Haar sending word vinnig gekompliseer deur die skielike verskyning en selfs vinniger uitskakeling van 'n vermeende agtervolger, wat die reeds broeiende paranoia en gevaar verder aanvuur.

Soos hulle die onheilspellende “verbode gebied” binnedring, word fluisteringe van reuse wit ape en die legendariese “man sonder hare,” Tamar, 'n onheilspellende werklikheid. Dit is hier, in hierdie primitiewe wêreld, waar Sandra se lewe 'n dramatiese wending neem wanneer sy deur Tamar self ontvoer word. Tamar, die sonbruin, gladgeskeerde wit man wat as koning oor 'n stam oermense heers, is 'n wese van kontraste. Met sy selfgemaakte klipbyl, die hergebruikte lem van 'n assegaai as mes, en sy twee gedugte arend-metgeselle, Skarnal en Skarnalda, beliggaam hy die wilde hart van die oerwoud. Sandra word gedwing om in sy verborge krater-tuiste te oorleef, waar sy haar eie idees oor die beskawing moet konfronteer en 'n komplekse, gevaarlike verhouding met die enigmatiese Tamar en sy mense navigeer.

Botsende lojaliteite en 'n gewelddadige konfrontasie binne Sandra se span lei tot 'n pynlike breuk, en Tamar, verraai en woedend, verdwyn terug in die oerwoud, nou 'n potensiële vyand. Sonder Tamar se beskerming, staar Sandra en haar oorblywende span toenemende gevare in die gesig. Van vyandige pigmeë tot die ongenaakbare elemente wat selfs hul ervare gids se lewe eis. Tamar, op sy beurt, na 'n dramatiese reddingsaksie met sy arende, besef dat Sandra se mense 'n bedreiging vir sy eie stam se bestaan inhou. Hy besluit op 'n gevaarlike strategie. Om die hulp van 'n ander, ewe genadelose groep buitelanders, Sandra se oorspronklike vyande, te werf, met die hoop dat die twee magte mekaar sal uitwis.

UITTREKSEL

'n Gil stol op haar lippe toe sy die twee reuse kaalvoete anderkant die stroom sien. Maar so geoefend is sy om haarself te beheer, dat sy sonder 'n geluid na eenkant toe spring. Nie vyf tree van haar af nie bars 'n gestalte deur die struik. Toe sy hom vol onder oog kry, kan sy die skielike vrees egter nie langer onderdruk nie.

“Marko! Sarkof!” skree sy luidkeels. Die gestalte steek vas. Dit is asof sy plat neusvleuels tril soos die van 'n dier wat die lug ruik. Maar dan knetter 'n stengeweer. Die groot liggaam ruk en daar is 'n verdwaasde uitdrukking in sy rooi, bloedbelope oë. Met 'n aaklige kreun slaan dit voor Sandra se voete neer.

Sarkof is eerste by haar. Die rokies dwarrel nog uit die loop van sy snelgeweer uit, maar hy staan daar soos een in 'n droom. Asof hy nie kan glo wat hy sien nie, dwaal sy oë op en af oor die massiewe gestalte.

1. TAMAR VAN DIE WOUD

Hoofstuk 1

EEN MOET VERDWYN

“Wat my betref is dit ’n uitgemaakte saak. Die man moet sterf.” Marko Steffen se stem is kriewelrig van ongeduld. Waar hy voor die venster in die klein hotelkamer staan, vryf hy sy hand oor sy voorkop en natgeswete pan wat met yl, swart hare omlyn is.

“Ek dink jy is te haastig met jou gevolgtrekkings, Marko.”

“Te haastig!” Marko swaai om. Die vleuels van sy skerp neus bewe van verontwaardiging. Sy blik is donker en self effens vyandiggesind, onderwyl hy die meisie aangluur wat hom so koel geantwoord het.

Sandra Voronej se groen oë wyk nie van syne af nie. Om haar vol lippe is die fyn glimlag wat ’n onpeilbare uitdrukking aan haar beeldskone gelaatstrekke verleen. Haar koperbruin hare hang aan die een kant oor haar wang en die ligte somersrok vertoon haar naakte hals, skouers en die volmaakte rondings van haar slanke liggaam. In die drukkende hitte lyk sy koel en op haar gemak, soos gewoonlik. Ten spyte van sy ergernis, laat haar skoonheid die bloed vinniger deur die are van die ouer man bruis.

“Te haastig, ja,” herhaal sy en haar ryk, effens heserige stem verskerp die groot geheimsinnigheid en totale ongenaakbaarheid van haar persoonlikheid. Dit is asof haar woorde die ander tot woede aanhits.

“Ons het die saak nog skaars bespreek.”

“Wat is daar te bespreek?” roep Steffen uit. “Hier sit ons, ’n miljoen myl van nêrens af, tussen hemel en aarde en...!”

“Ons is op die grens tussen Uganda en die Belgiese Kongo,” val sy hom bedoord in die rede. “Watter een is die hemel?”

“Dit is ongetwyfeld hel wat vir ons in die Kongo wag!” Haar ligte spot

het hom nie ontgaan nie.

“Ek moet jou daaraan herinner, Marko,” sê sy koel, “dat ons nie eintlik aangemoedig word om Bybelse woorde in oormaat te gebruik nie.”

“Jy skeer seker die gek!” bars hy uit. “Hier het ons met lewensbelangrike sake te doen en jy...”

“En ek weier om dit te bespreek voordat jy bedaar het. In jou huidige opgewonde toestand kan jy nie logies redeneer nie.”

Marko Steffen bal sy vuiste in ’n rilling van frustrasie. Hy swaai om na die venster asof hy daarbuite hulp wil soek.

“Wat hulle tog besiel het om ’n vroumens met ons saam te stuur, weet ek nie,” brom hy suur en op gemartelde toon, soos een wat reeds meer verdra het as wat hy kan verduur.

“Dit is ’n kwessie wat niemand jou gevra het om te bepeins nie,” merk sy berispelend op. “Ek het jou kwalifikasies as atoomdeskundige nog nie in twyfel getrek nie, nog minder vir Dan as ingenieur of...”

“Ek trek niks in twyfel nie,” val Steffen haar haastig maar moedeloos in die rede. “Ek wil net hê dat ons hierdie saak moet oplos. Niemand kon deegliker voorbereidings as ons getref het nie. Ons is ’n onskuldige groepie vakansiegangers wat grootwild in die Kongo wil kom jag. Maar skaars daag ons vanoggend op hierdie verlate uithoek van die beskawing op of hier kom die vervlakste vent ook aangesit. Nou twyfel jy nog steeds daaraan of hy ons volg...”

“Ek het jou reeds gesê dat niks nog bewys is nie, Marko.”

“Maar Sarkof het hom eergister...”

“Jy het netnou onsekerheid uitgespreek omtrent die doel van my teenwoordigheid, Marko,” keer sy hom skerp. “Maar jy sal die verstandigheid van my insluiting by die ekspedisie begin insien as ek jou daarop wys dat jy vir Sam so pas Sarkof genoem het.”

“Maar wat maak dit saak? Ons is alleen hier in ’n kamer. Niemand kan ons hoor nie...”

“Daaroor sal ek besluit, Marko,” sê sy koud. “Nêrens en vir geen oomblik sal ons ons rol verslap nie. Sarkof bly Sam totdat ek anders besluit.”

Steffen se naels vreet in sy palms in. Sy opgekropte gevoelens dreig om hom te oormeester, maar hy bedwing homself. Vir alle praktiese doeleindes is sy hulle leier en hoe ver hulle ook al van hul eie land af is en hoe afgesonderd. Hier op die rand van die wildernis verteenwoordig sy nog die onverbiddelike gesag van die regering wat hulle dien en wat die mag van lewe en dood oor hulle het. Dit steek hom dwars in die krop en elke manlike instink in hom kom daarteen in opstand, dat hy die bevele van ’n vrou, ’n jong meisie, moet gehoorsaam. Maar dit is ’n toestand wat die beskawing met gelyke regte vir die vrou teweeg gebring het en dit sal hom niks baat om hom nou daarteen te wil verset nie.

Asof hy ondersteuning soek, wend hy sy blik na die twee mans wat op die rand van die bed, skuins agter Sandra sit. Maar hy vind daar niks aanmoedigend nie.

Danos Forrenski se gelaat is uitdrukkingloos. Hy is veel jonger as Steffen en sy gloeiende oë rus op Sandra Voronej. Sy lenige lyf lyk gemaklik en ontspanne en dit vererg Steffen dat die jong ingenieur so aantreklik is.

Langs hom sit Sarkof Marx. Sy groot liggaam is effens vooroor gebuig en dit verskerp sy gorilla-agtige voorkoms. Sy lang, massiewe arms hang by sy dye verby en onder sy plat voorkop gluur twee klein ogies vir Steffen aan. Wat Sarkof eintlik in die geselskap doen kan Steffen maar net raai. Die man het die krag van ’n paar osse, maar nie die verstand van ’n muis nie. En tog het Steffen al meer as een keer die blik van lojaliteit by Sarkof opgemerk as hy na Sandra kyk. ’n Stomme soort blik soos die van ’n hond. As hy haar haar lyfwag is, was dit ’n goeie

keuse. Op hierdie oomblik is dit vir Steffen taamlik duidelik dat Sarkof vir Sandra ook teen hom sal beskerm.

Marko Steffen maak 'n hulpelose gebaar met sy hande. Hy moet sy keel skoonmaak voordat hy weer praat.

“Soos ek gesê het,” begin hy in 'n poging om bedaar te wees. “Sam,” met 'n sarkastiese nadruk, “het die vent eergister ook gesien. Vandag kom hy hier aan en dit op 'n plek waar daar heelwaarskynlik nie meer as een witman gemiddeld per jaar gesien word nie. Ons durf nie 'n kans vat nie. Hy moet spoedig uit die weg geruim word.”

“En veronderstel hy is heeltemal onskuldig, Marko?” vra Sandra.

“Dan is dit jammer. Dan het ons bloot 'n fout gemaak.”

“So 'n verdwyning mag aandag trek,” hou sy vol. “Miskien haal ons net 'n bynes van 'n ondersoek op ons hals, indien ons met hom peuter.”

“Watter wet en orde bestaan tog hier!” roep Steffen uit, “al is dit wel 'n klein gemeenskap. En daar is honderde maniere waarop ek hom van die gras af sal kan maak, sonder dat 'n haan daarna kraai. Ek sê jou, Sandra, so ver ek verstaan lê daar vir ons genoeg gevare voor. Ek wil nie nog 'n klomp brakke op my hakke ook hê nie.”

“En veronderstel hy is op ons spoor, Marko?” hervat sy ongestoord. “Wie sê hy was dan nie reeds met sy mense in aanraking nie! Wie sê hy is alleen hier in die omtrek?”

“Dan moet ons dit vinnig uitvind!” snou Steffen haar toe. “Ons moet iets doen. Vanmiddag gesels ek met ons gids en ek wil finale reëlins tref. Teen môre oggend moet ons hier weg wees.”

“Nou praat jy verstandig,” gee sy koel toe. “Ek sal 'n geselsie met ons geheimsinnige vriend gaan aanknoop. Ek is bly dat jy self tot die gevolgtrekking gekom het. Marko, onthou net, as daar 'n skietery moet plaasvind, sal ek dit begin.” Sonder om hom kans te gee om daarop te antwoord, wend sy haar tot Sarkof.

“Stap so ’n bietjie deur hierdie luukse inrigting rond en kyk waar hy hom tans bevind,” versoek sy kalm. Sarkof spring op asof hy ’n harde bevel gehoorsaam en met swaar tred verlaat hy die vertrek. “As julle nie omgee nie,” vervolg sy, “wil ek eers ’n bietjie opknap. Dit sal miskien die beste wees, Marko, om langs die meer te gaan stap en af te koel.”

Hy weet dat sy na sy opvlieënde humeur verwys. Met ’n laaste verergde blik verlaat hy en Danos die kamer.

Sandra Voronej glimlag stil. Sy is gewoonnd daaraan dat mans haar gehoorsaam. Sy het saam met mans haar opleiding ontvang en sy het uitgeblink bo hulle almal. Afgesien daarvan is haar mag versterk deur die posisie van haar vader, ’n invloedryke minister wat jare lank reeds sy posisie in ’n regering van gedurig, wisselende amptenare hou. Hierdie is haar eerste groot taak. Dit is ook die eerste keer dat sy agter die ystergordyn uitkom. Dit is haar voorneme om te sorg dat dit met volslae sukses bekroon sal word.

Sy kan Marko sy uitbarsting nie kwalik neem nie. Hy is ’n wetenskaplike. Hy en Danos het nie die strenge opleiding ontvang om hul emosies te beheer nie. En die vier van hulle is nou geruime tyd al byna dag en nag in mekaar se geselskap. Dit werk op almal se senuwees.

Sy moet sorg dat hulle veilig hul bestemming bereik, sodat hulle hul opnemings en waarnemings kan doen. Daarvoor sal sy alles opoffer.

Sy stoot haar hare voor die spieël reg. Steeds is haar gelaat rustig en is sy ten volle bewus van die volmaaktheid van haar gestalte. Maar sy beskou dit objektief, asof dit maar net ’n wapen is wat sy in sekere opsigte kan gebruik. Sy het ’n te deeglike bewys dat sy mans se gelyke is, om moontlik deur hulle aangetrek te kan word.

Met ’n ligte klop kom Sarkof binne. Hy tree net oor die drumpel en staan dan geduldig soos gewoonlik, om te wag totdat sy hom toestemming gee om te praat.